

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ο ΜΕΣΙΤΗΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΛΑΓΗΣ.

Ο ΑΜΙΑΝΤΟΣ

Θαινομενικῶς διαμαχόμενα Γραφικὰ χωρία δυμβιβαζόμενα — Τὸ περὶ ἀσπίλου δυλλήψεως τῆς Παρθένου Μαρίας Παπικὸ δόγμα οὐδαμοῦ στερριζόμενον — Ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ, διάφορος τῆς γεννήσεως τῶν ἀμαρτωλῶν, ἦν οὐνότως διὰ τὴν θείαν προδιάταξιν — Ἄλλως οὐδεμία ἀπολύτρωσις ἦν δυνατή — Τὰ τελευταῖα πορίσματα τῆς Ἐπιδήμις ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὸ πρωτόπλασμα — Ὁ Λόγος ἐγένετο σάρξ. — Γεννηθεὶς ἐκ γυναικός, καὶ μ' ὄλον τοῦτο ὦν ἀμιάτος — Πῶς ἢ μὴ τελεία μητηρ ἠδύνατο νὰ γεννήσῃ καὶ ἐγέννησε τὸν ἀμιάτον — Ἡ αὐτὴ ἀρχὴ οὐδα ἐν ἰσχύει καὶ εἰ· ἄλλ-υς χαρακίῃρας τοῦ θεοῦ σχεδίου ὡς τοῦτο μαρτυρεῖται ὑπὸ τῶν Γραφῶν.

«Τίς δύναται νὰ ἐξάξῃ καθαρὸν ἀπὸ ἀκαθάρτου. — Ἰώβ. ιδ' 4.

«Ἐκεῖνος ἐφανερῶθη ἵνα τὰς ἀμαρτίας ἄρῃ, καὶ ἀμαρτία ἐν αὐτῷ οὐκ' ἔστιν». «Τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν καὶ ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, σοσιος, ἄκακος ἀμιάτος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν». — Α'. Ἰωάν. γ' 5, Ἐβρ. ζ'. 26.

ΕΙΣ τὰ ἀνωτέρω ἐδάφια ἔχομεν Γραφικὰς δηλώσεις φαινομενικῶς διαμαχομένας πρὸς ἀλλήλας: Ἡ πρώτη τούτων διακηρύττει, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν πεῖραν, ὅτι πάντες οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀδάμ ἐπηρεάσθησαν ὑπὸ τοῦ μολύσματος τῆς ἀμαρτίας ἐκ τῆς δεδηλητηριασμένης πηγῆς: αἱ δευτέραι διαδηλοῦσιν, ἀφ' ἑτέρου, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἦν ἄνθρωπος ὅλως διάφορος τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ἄσπιλος, ἀμιάτος, ἀκηλίδωτος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὅλη θεωρία τῆς ἐξιλεώσεως καὶ καταλλαγῆς, ἢ ἐν τοῖς Γραφαῖς ἐκτιθεμένη, ἀπαιτεῖ ὅπως καὶ ἀνάγκη ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν δεόν νὰ εἶναι ἄσπιλος ἄνθρωπος — ἐκ τοῦ γένους ἡμῶν, καὶ ἐντούτοις

κεχωρισμένος ἀπ' αὐτοῦ, τὸ θέμα τοῦτο ἀποβαίνει λίαν περισπούδαστον ζήτημα ἐνώπιον τῆς διανοίας τῶν σκεπτομένων ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου. Τίτι τρόπῳ ὁ Θεὸς ἐπετέλεσεν ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν πείραν ὄλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω μαρτυρίαν τοῦ Ἰώβ; Ὅπως λοιπὸν παράσχωμεν δαψιλεῖς μαρτυρίας περὶ τοῦ πῶς ἡ θεία διάταξις ἐπετέλεσε τὸ ποθητόν, καὶ ἐντούτοις τὸ φαινομενικῶς ἀδύνατον αὐτὸ ἀποτελέσμα τῆς ἐξαγωγῆς μέλους ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀλλὰ μ' ὄλον τοῦτο ὄλως ξένου καὶ ἀμετόχου τῶν ἐλλείψεων αὐτοῦ, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀντίλυτρον—ὅπως προσφέρῃ ἀντίτιμον διὰ τὸν πρῶτον τέλειον ἄνθρωπον—ἡ ἀμαρτία τοῦ ὁποῦ καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἀρὰ φθείρει τὸ γένος,—τὸ ζήτημα τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ εὐχάριστον ἀντικείμενον καὶ ἔργον τοῦ παρόντος κεφαλαίου.

Οὐχὶ οὖν ἡ γνῶσις τοῦ τρόπου εἶναι οὐσιώδης ζήτημα εἴτε διὰ τὴν πίστιν εἴτε διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀληθοῦς καὶ θεοδιδάκτου μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ διότι, ἐν τῷ φωτὶ τῆς ὀλεθρίου κριτικῆς τῶν ἡμερῶν μας (τῆς τε λογικῆς καὶ παραλόγου τοιαύτης), εἶναι ἐπάναγκες ὅπως ἡ ἀλήθεια αὕτη, ἡ τόσον στενῶς ταυτιζομένη πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐξιλέωσης καὶ καταλλαγῆς, τὸ κυρίως κέντρον καὶ βάσιν τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανισμοῦ, ὑποστηρικτῆ στερεῶς, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἡ πίστις τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ δυναθῆ νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς ἐφόδους τοῦ ἐχθροῦ κατὰ τοῦ δόγματος τῆς ἀπολυτρώσεως, ἀπὸ τε τοῦ ἄμβωνος, τοῦ τύπου καὶ τοῦ ἐκκλησιασματος. Ἡ Γραφικὴ διαβεβαίωσις περὶ τοῦ γεγονότος τοῦ ἀσπίλου καὶ ἀμίαντου τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, ἦτο, χάρις τῷ Θεῷ, τελείως ἐπαρκῆς διὰ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ ἐπὶ αἰῶνας ἀλλ' ἤδη, ὡς «τροφή ἐν καιρῷ» διὰ τὴν οἰκογένειαν τῆς πίστεως, ἐπέρχεται ἡ ἐπιστημονικὴ ἐπιβεβαίωσις τοῦ δυνατοῦ παντὸς ὅ,τι διδάσκεται ἐν τῷ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου—ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ πρὸς «τοὺς νόμους τῆς φύσεως».

Ἡ Ρωμαῖο—Καθολικὴ Ἐκκλησία, διὰ τοῦ δόγματος

αὐτῆς περὶ « Ἄσπιλου Συλλήψεως » τῆς παρθένου Μαρίας, ἀποβλέπει νὰ ἐδραιώσῃ πίσιν εἰς τὴν Μητέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὡς ἄσπιλον, ἀμόλυντον, τελείαν, καὶ ἀποδείξῃ οὕτως ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἠδύνατο νὰ γεννηθῆ καθαρός, ἄγνος καὶ κενωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν : ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἰσχυριζόμεθα τοιοῦτόν τι. Ἡμεῖς παραδεχόμεθα ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἦτο μέλος τοῦ γένους τοῦ Ἀδάμ, ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἔννοιαν ὡς καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ αὐτοῦ γένους ὅτι ζῶν αὐτῆς παρήχθη ἐκ τῆς Ἀδαμιαίας ρίζης, ὅτι καὶ αὕτη ἐκληρονόμησεν ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας καὶ ἐλλείψεις, καὶ οὐνεπὼς καὶ ἀναποφεύκτως διειτέλει, ὡς καὶ πάντες οἱ λοιποὶ, ὑπὸ τὴν κατάκρισιν τοῦ θανάτου. Ἀξιοῦμεν δὲ ὅτι « ὁ ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς » ἀπειτέλει ἐξαίρεσιν, τὴν μόνην ἐξαίρεσιν.

Θὰ πράξωμεν δὲ καλῶς νὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ μέριμνα τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῶν νιῶν τῶν ἀνθρώπων ἐκδηλοῦται συχνάκις διὰ τῶν ἐξαιρέσεων τῆς φύσεως. Ἐπὶ παραδείγματι, κατὰ φυσικὸν νόμον ἡ θερμότης προξενεῖ διαστολὴν τῶν σωμάτων, ἐνῶ ἡ ψύξις ἐπιφέρει τὴν συστολὴν αὐτῶν ἀλλ' ὅποσον εὐτύχημα εἶναι διὰ τὴν ἀνθρωπότητα τὸ ὅτι τὸ ὕδωρ ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τῆς ἀρχῆς ταύτης, — ὅτι τὸ ὕδωρ, ἀντιθέτως πρὸς τὸν γενικὸν αὐτὸν κανόνα, διασιέλλεται διὰ τῆς ψύξεως. Ἐὰν ἐπρόκειτο ν' ἀκολουθήσῃ ἐν τούτῳ τὸν συνήθη νόμον τῆς φύσεως, καὶ συστέλληται διὰ τῆς ψύξεως, ἤθελεν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸ νὰ καταστήσῃ τὸν πάγον βαρύτερον ἀπὸ τὸ ἀπάγωτον ὕδωρ, καὶ κάμη ὥστε νὰ βυθίζηται εἰς τὸν πυθμένα τῶν ποταμῶν. κατὰ συνέπειαν δὲ οἱ ποταμοὶ μας ἤθελον ἀποβῆ στερεὸς καὶ ὀλομερῆς πάγος, τὸν ὅποσον καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ θερμότης δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διαλύσῃ. Ὅποσον εὐτύχημα ὡσαύτως ὅτι τὸ ἀντιμόνιον, μεταξὺ τῶν μετάλλων, ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τοῦ τοιοῦτου νόμου τῆς φύσεως διότι ἄλλως ἤθελεν εἶσθαι ἡμῖν ὄλως ἀδύνατον νὰ κατορθώσωμεν τὴν κατασκευὴν εὐκρινῶν κοπιερῶν αἰχμῶν εἰς τὰ τυπογραφικὰ ἡμῶν στοιχεῖα, τὰ ὅποια ἤδη ἐπιτυγχάνομεν διὰ τῆς ἀναμίξεως τοῦ μετάλλου τούτου, τὸ ὅποσον συσιέλλεται, μετὰ τῶν ἄλλων

μετάλλων, ἅτινα διαστέλλονται ὑπὸ τὴν θερμότητα τοιοῦ-
τοιτρόπως ἢ μία καὶ μόνη ἐξαίρεσις τοῦ γενικοῦ κανόνος τοῦ
μολύσματος τῆς ἁμαρτίας εἰς τὸ γένος ἡμῶν, ἣν ἢ μόνη ἐλ-
πίς τοῦ γένους — ἢ ἀπολύτρωσις καὶ σωτηρία αὐτοῦ ὑπὸ τὴν
θείαν πρόνοιαν. Μὲ τὰς σκέψεις ταύτας ὑπ' ὄψιν προβαίνο-
μεν ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ πῶς «ὁ Λόγος ἐγένετο σὰρξ»,
«ἐγεννήθη ἐκ γυναικός», «ἐκ τοῦ σπέρματος τοῦ Ἀβραάμ»,
καὶ μ' ὄλον τοῦτο ἦτο ἀμόλυντος, ἀμίαντος, καὶ ἠδύνατο
συνεπῶς νὰ γείνη κατάλληλον καὶ εὐπρόσδεκτον ἀντίλυτρον
διὰ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὸ γένος Αὐτοῦ.

Αἱ Γραφαὶ ὑποστηρίζουσι τὴν ιδέαν ὅτι πᾶσα ὑπόστα-
σις, ζῶσα ἐνέργεια ἢ ὑπαρξις, προέρχεται ἐκ τοῦ
πατρὸς καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς μητρός. Ἡ μήτηρ λαμβάνει τὸ
σπέρμα τῆς ζωῆς ἀπὸ τοῦ πατρὸς, προμηθεύει εἰς αὐτὸ κυτ-
ταροειδῆ πυρῆνα, ἐκ τοῦ ὁποίου παράγεται σχῆμά τι ἢ
σῶμα, ἐκτρέφει δὲ τότε τὸ τοιοῦτοιτρόπως παραχθὲν σπέρμα
μέχρις οὗ τοῦτο δυνηθῆ νὰ ἀναλάβῃ ἀνεξάρτητον ὑπαρξιν
δι' ἑαυτό, δηλ. μέχρις οὗ κατασιτῆ ἱκανὸν νὰ ἰδιοποιῆται διὰ
τὴν διατήρησιν ἑαυτοῦ τὰ τὴν ζωὴν συντηροῦντα στοιχεῖα, τὰ
ὅποια προμηθεύει πρὸς τοῦτο ἢ γῆ καὶ ὁ ἀήρ — καὶ τότε
γεννᾶται.

Ἡ λέξις πατήρ σημαίνει τὸν δοτῆρα τῆς ζωῆς -
Συνεπῶς, ὁ Θεὸς ἦν ὁ «Πατήρ», ἢ ζωοδότης, ἐνῶ ἢ γῆ
ἦν ἢ μήτηρ τοῦ Ἀδὰμ, καὶ ἐπομένως τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-
νους (Λουκ. γ 38) Τὸ σχῆμα ἢ ὁ ὄργανισμὸς τοῦ Ἀδὰμ
ἦτο ἐκ τῆς γῆς. (ἦτις ὡς ἐκ τούτου ἐχρησίμευσεν ὡς μή-
τηρ αὐτοῦ) : ἀλλ' ὁ σπινθὴρ τῆς ζωῆς, ὅστις ἀνέδειξεν αὐτὸν
ἄνθρωπον, προῆλθεν ἐκ τοῦ Θεοῦ (ὅστις οὕτως ἐγένετο ὁ
Ποιτὴρ ἢ ζωοδότης αὐτοῦ) οὕτω δὲ εἰς τὰ ἄρρενα τοῦ ἀν-
θρωπίνου γένους κατῶκησε τοῦ λοιποῦ ἢ δύναμις πρὸς
μετάδοσιν τοῦ σπινθῆρος αὐτοῦ τῆς ζωῆς, ἢ τοῦ ζωϊκοῦ σπέρ-
ματος, εἰς τοὺς ἀπογόνους των.

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην τὰ τέκνα λέγονται
ἐν τῇ Γραφῇ ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ πατρὸς, καὶ γεννῶνται
ὑπὸ τῆς μητρός αὐτῶν (Γενσ. κδ' . 47). Ταιουτιτρόπως
τὰ τέκνα τοῦ Ἰακώβ, τὰ ἐκ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ὑπολογιζόμενα,

ἦσαν ἐν ὄλῳ ψυχαὶ ἑβδομήκοντα, ὁπόταν οὗτος κατήλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Πᾶσαι αἱ ἑβδομήκοντα αὐταὶ ψυχαὶ ἢ ὑπάρξεις, λέγεται ρητῶς ὅτι ἐξῆλθον ἐκ τοῦ μηροῦ ἢ τῆς ὀσφύος τοῦ Ἰακώβ (Γενσ. μσί. 26, 27. Ἔξοδ. α'. 5.) Οὕτως ἐπίσης περὶ τοῦ Σολομῶντος λέγεται ὅτι ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ὀσφύος τοῦ Δαβίδ (Α'. Βασιλ. ἡ'. 19. Β'. Χρον. σι. 9.) Ὅμοίως δὲ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ Ἰσραηλίται ἐν γένει ἠξίουσαν ὅτι ὅλοι ἐξῆλθον ἐκ τῆς ὀσφύος τοῦ Ἀβραάμ περὶ δὲ τοῦ Λευὶ εἶναι γεγραμμένον ὅτι, «ἔτι γὰρ ἐν τῇ ὀσφυί τοῦ πατρὸς ἦν ὅτε συνήνησεν αὐτῷ Μελχισεδέκ». — Ἔβρ. ζ. 5, 10.

Τοιοῦτοτρόπως ἐπίσης ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἦτο καὶ παρήχθη ἐκ τοῦ προπατορος αὐτῶν Ἀδάμ, διὰ τῆς προμήτορος Εὐας, ἀλλ' οὐχὶ ἐξ αὐτῆς. Οὕτω δὲ καὶ εἶναι γεγραμμένον, «πάντες ἐν τῷ Ἀδάμ ἀποθνήσκουσιν», ἀλλ' οὐχὶ πάντες ἐν τῇ Εὐα. Διότι τὸ γένος παρήχθη ἐκ τοῦ Ἀδάμ, ἐκρίθη ἐν τῇ κρίσει αὐτοῦ, κατεκρίθη ἐν τῇ ἀποτυχίᾳ αὐτοῦ, καὶ περιελήφθη ἐν τῇ καταδίκη αὐτοῦ.

Τοῦτο τὸ ὁποῖον διδάσκουσιν αἱ Γραφαί, εἶνε ἐκ τῶν τελευταίων πορισμάτων τῆς ἐπιστήμης ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς γονιμοποιήσεως, ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ ὅλα τὰ μαστοφόρα. Οἱ ἐπιστήμονες εὐρίσκουσιν ἀφθόνους καὶ ἀναμφισβητήτους ἀποδείξεις ἐν τῇ φύσει περὶ τοῦ ὅτι ἡ ζωὴ ἢ ἡ ὑπόστασις προέρχεται πάντοτε ἐκ τοῦ ἄρρενος Ὁ ἀπλούστατος τύπος παραδείγματος εἶναι τὸ ὠδὸν τῆς ὄρνιθος τοῦτο ἀφ' ἑαυτοῦ ἀρχικῶς οὐδεμίαν ζωὴν ἐμπεριέχει, ἀλλ' εἶναι ἀπλῶς κυτταρώδης οὐσία ἐφωδιασμένη μὲ θρεπτικὰ συστατικὰ, ἔτοιμος πρὸς διατροφήν καὶ συντήρησιν ὄργανισμοῦ τινος, ἅμα ὡς οὗτος ἤθελε ζωογονηθῆ, γονιμοποιούμενος διὰ ζωοσπερματίου τοῦ ἐκ τοῦ ἄρρενος ἢ ἀλέκτορος.

Τὸ ὠδὸν ἐμπεριέχει τὸ σπερμοκύτταρον, ἀλλ' ἐπίσης τὰ κατάλληλα συστατικὰ τῆς θρέψεως, καὶ ἐν καταλλήλῳ ἀναλογία ἀνταποκρινομένη εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐν αὐτῷ γεννηθέντος μικροοργανισμοῦ διὰ τοῦ σπέρματος τῆς ζωῆς, καὶ ὑπὸ τὰς καταλλήλους συνθήκας, τὰς ὁποίας ἀναπτύσσει ὁ ὄργανι-

σμός ἐκεῖνος. Τὸ σπερμοκύτταρον, ἢ «μορφωτικὸς κρόκος» ἢ πρωτόπλασμα, δέχεται τὸ σπέρμα, καὶ τοῦτο γίνεται ὁ ἔμβρυώδης νεοσσός, ὁ ὁποῖος οἰκειοποιεῖται πρὸς ἴδιαν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν τὸν «θρεπτικὸν κρόκον» καὶ τὸ λεύκωμα, μέχρι οὗ θραυση τὸ κέλυφος καὶ κατασιτῆ ἱκανὸν νὰ συντηρῆ ἑαυτὸ διὰ τῆς προσφυγῆς εἰς μᾶλλον σκληροτέρας θρεπτικὰς οὐσίας. Αἱ ἐν τούτῳ δὲ ἰσχύουσαι ἀρχαί εἰσιν αἱ αὐταὶ διὰ τε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα.

Μὲ τὰς ἑναρμονίους αὐτὰς μαρτυρίας τῆς τε Γραφῆς καὶ ἐπιστήμης ὑπ ὄψιν δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν ὡς λογικὸν ἐξαγόμενον ὅ,τι, ἐὰν ὁ πατήρ θὰ ἦτο τέλειος, τὸ τέκνον ἐπίσης θὰ ἦτο τέλειον. Καὶ ὑπὸ μειρίως ἀκόμη εὐνοϊκὰς συνθήκας τέλειόν τι ζωόσπερμα, ἐνούμενον μετὰ τοῦ σπερμοκυττάρου τοῦ θήλεος, ἤθελε παραγάγει ζῶν ἔμβρυον τόσον δυνατὸν καὶ ὑγιές, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἰδιοποιητῆ τὰ κατάλληλα πρὸς θρέψιν συστατικά, καὶ ἀποφεύγη, ἀπαρρίπτειν ἢ ἐξουδετεροῦν, τὰ μὴ τοιαῦτα. Τὸ τοιοῦτοτρόπως δὲ παραχθὲν τέλειον αὐτὸ ὃν ἤθελεν ἐπίσης εἶσθαι κάτοχον δυνάμεως ὥστε νὰ ἐξουδετερῆ καὶ ἀποκρούη διὰ τῶν τελείων αὐτοῦ ὀργάνων, καὶ χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ εἰς ἑαυτὸ βλάβην ἢ ἐνόχλησιν τινα, πάντα τὰ μὴ εὐεργετικά εἰς αὐτὸ συστατικά. Τοῦναντίον δὲ κατ' ἀναλογίαν τῆς ἀτελείας ἢ ἐλαττωματικότητος τοῦ ζωοσπέρματος, καὶ τὸ ζῶν ἔμβρυον ἐπίσης θέλει εἶσθαι ἀσθενὲς καὶ ἀνίκανον νὰ κατανικήσῃ τὰς δυσμενεῖς συνθήκας τοῦ περιβάλλοντός του, καὶ θέλει ἀποδέχεται πᾶν ὅ,τι ἢ μήτηρ του προμηθεύει εἰς αὐτό, καλὸν ἢ κακὸν — καὶ θέλει εἶσθαι οὕτω θῦμα ἀσθενειῶν. Διότι, ὃν ἀτελὲς καὶ ἐλαττωματικόν, εἶναι φύσει ἀνίκανον ὅπως ἀποβάλλῃ καθ' ὀλοκληρίαν τὰ δηλητηριώδη συστατικά, αἱ δὲ συνέπειαι τούτου ἔσονται ἀδυναμία καὶ ἀνθένεια.

Ἡ ἀρχαία παροιμία, «ὅ,τι τρέφει ἓνα ἄνθρωπον δηλητηριάζει ἄλλον», στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς διατυπωθείσης ἐνταῦθα. Ἀνθρωπος κάτοχος καλῶν πεπτικῶν δυνάμεων δύναται νὰ φάγῃ καὶ ἀντλήσῃ θρέψιν καὶ δυνάμεις ἀπὸ τροφῆν, ἢ ὁποῖα ἤθελε τάχιστα καταρρίψει ἀσθενῆ, καὶ ἐπὶ τέλος φονεύσει ἄλλον ὑποδεεστέρων δυνάμεων. Ὁ μᾶλλον δυνα-

τός καὶ ἐσκληραγωγημένος ἄνθρωπος ἐκλέγει τὸ καλὸν καὶ ἀποφεύγει τὰ ἐπιβλαβῆ στοιχεῖα ὁ ἀσθενὴς εἶναι ὅλως ἀνίκανος νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ τοιοῦτον, καὶ δηλητηριάζεται πραγματικῶς, πολλάκις δὲ μέχρι βαθμοῦ ἀσθενείας. Καὶ ἐν τούτοις ἄς μὴ λησμονῶμεν ὅτι οὐδὲν μέλος τοῦ γένους ἡμῶν εἶναι καὶ κατὰ προσέγγισιν κἄν τέλειον — οὐδεὶς εἶναι ἱκανὸς νὰ προασπίσῃ τὸν ἀτελεῆ σωματικὸν αὐτοῦ ὄργανισμὸν κατὰ τῶν μυριάδων τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες προσβάλλουσιν ἡμᾶς διὰ μέσου τῶν τροφῶν, τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀέρος. Συνεπῶς, οὐδεὶς ποτε ἐγεννήθη τέλειος, καὶ οὐδεὶς δύναται ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐξ ἀσθενείας προσβολὴν ἑαυτοῦ ἐπὶ μακρόν. Αὕτη καταβιβρώσκει πρῶτον τὰ ἀσθενέστερα σωματικὰ ὄργανα, ταχέως δὲ καταρρέουσι καὶ πάντα τὰ λοιπά.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης καταφαίνεται ὅτι, ἐὰν ἡ προμήτωρ ἡμῶν Εὐὰ καὶ μόνη ἡμάρτανε, τὸ γένος δὲν ἤθελεν ἀποθάνει διότι ἐὰν ὁ Ἄδὰμ παρέμενε τέλειος, καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἀπρόσβλητος καὶ ἀπαραμείωτος, οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἤθελον γεννᾶσθαι ἄνευ ἐλλείψεων ἢ ἐλαττωμάτων. Καὶ ἂν ἀκόμη ἡ θανατικὴ καταδίκη ἐφηρμόζετο ἐπὶ τῆς προμήτορος Εὐας, συνεπάγουσα ἐπ' αὐτῆς ἀτελείας, αὗται δὲν ἤθελον παραβλάψῃ τοὺς ἀπογόνους αὐτῆς· διότι, ὄντες οὗτοι τέλειοι, ἤθελον ἰδιοποιεῖσθαι καλὰ πρὸς συντήρησίν των συστατικά, καὶ ἤθελον ἐξουδετεροῦν, ἀποφεύγει ἢ ἀντιπαρέρχεσθαι φυσικῶς καὶ ἄνευ βλάβης, πᾶν ἀνθυγιεινὸν στοιχεῖον διατροφῆς παρουσιαζόμενον αὐτοῖς.

Ἄφ' ἐτέρου ὑποθετέον ὅτι ὁ Ἄδὰμ ἡμάρτανεν καὶ ἡ Εὐὰ παρέμεινεν ἀναμάρτητος: Ἡ καταδίκη καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἄδὰμ ἤθελον ἐπιδράσει ἐφ' ὅλων τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ ὡς ἀκριβῶς; ἐγένετο. Ὅσον δὴποτε τέλεια καὶ ἂν ἦσαν τα σπερμοκύτταρα τὰ παρὰ τῆς προμήτορος Εὐας, καὶ ὅσον δὴποτε τελεία ἢ παρ αὐτῆς διατροφῆ, μόνον ἀτελεῖς θνηταὶ ὑπάρξεις θὰ ἠδύναντο νὰ παραχθῶσιν ἀπὸ ἀσθενικὸν ζωόσπερμα ἐκ τοῦ Ἄδὰμ. Ἐντεῦθεν δὲ ἡ ὀρθότης τῆς διὰ κηρύξεως τῶν Γραφῶν ὅτι, «Πάντες ἀποθνήσκουσιν ἐν τῷ Ἄδὰμ», καὶ «διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου..... εἰς πάντας ἀνθρώπους ὁ θάνατος διῆλθε». — Α'. Κορθ.

ιε'. 22 Ρωμ ε'. 12, 19.

Πόσον θαυμασία ἢ ἀντιστοιχία ἢ ὑφισταμένη ἐνταῦθα μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου Ἀδάμ καὶ τῆς νύμφης ἐκάστου. Διότι, ὅπως ὁ θάνατος τοῦ γένους δὲν ἐξηριᾶτο ἀπὸ τῆς Εὔας, ἀλλὰ καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἐν τούτοις καὶ αὕτη μειέσχεν εἰς τὸ νὰ ἐπέλθῃ οὗτος ἐπὶ τοῦ κόσμου, τοιουτοτρόπως ἢ ἐκ νέου ἀπόδοσις τῆς ζωῆς εἰς τὸ λελυτρωμένον γένος δὲν ἐξαρτᾶται διόλου ἐκ τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ, καίτοι ἡ θεία ἀγάπη διέταξεν οὕτως, ὥστε ἡ νύμφη αὐτοῦ νὰ εἶναι μέτοχος εἰς τὴν ἀποκατάστασιν «τοῦ ἀπολωλότου».

Τῆς πηγῆς, τοῦ Ἀδάμ, μολυνθείσης διὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, οὐδεὶς ἐκ τῶν τοῦ σπέρματος αὐτοῦ δύναται νὰ διατελῇ ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τοῦ μολύσματος, διότι τίς δύναται νὰ ἐξαγάγῃ καθαρὸν ἀπὸ ἀκαθάρτου»; οὐδεὶς! Τοῦτο δέον νὰ ἐννοηθῇ ὡς ἀναφερόμενον εἰς τὸν ἄνδρα, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν γυναῖκα· οὐδεὶς προερχόμενος ἐκ τῆς μεμολυσμένης πηγῆς δύναται νὰ εἶναι καθαρός. Ἐπομένως, «οὐκ ἔστι δίκαιος οὐδὲ εἰς» οὐδεὶς δύναται νὰ λυτρώσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζωὴν, πολὺ ὀλιγώτερον νὰ δώσῃ εἰς τὸν Θεὸν ἀντίλυτρον διὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. — Ρωμ. γ'. 10. Ψαλμ. μθ.' 7.

Εἶναι γενικῶς πανθομολογούμενον γεγονός ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς μητρὸς, ἢ διανοητικὴ αὐτῆς διὰθεσις κατὰ τὴν περίοδον τῆς κυοφορίας, ἐξασκεῖ σπουδαίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τε τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἐν γένει ψυχολογικῆς διαθέσεως τῶν τέκνων αὐτῆς, εἴτε ἐπὶ καλῶ εἴτε ἐπὶ κακῶ ὑπάρχουσι πλεῖστα ὄσα παραδείγματα διανοητικῶν ὡς ἐπίσης καὶ ψυχικῶν «γενεθλιακῶν σημείων». Ἐὰν τελείως, ἢ μέχρι ποίου βαθμοῦ, ἐν τέλειον ἔμβρυον, γεγεννημένον ἐκ τελείου ζωοσπέρματος, δύναται νὰ βλαβῇ συνεπείᾳ κακῆς ψυχικῆς διαθέσεως τῆς μητρὸς, τὸ τοιοῦτον ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα νὰ κρίνῃ ὑπὸ τὰς παρούσας αὐτῆς συνθήκας, διότι δὲν παρέχονται ἡμῖν περιστάσεις δι' ἀποδείξεις ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου. Ἀλλ' οὔτε εἶναι καὶ ἐπάναγκες, διὰ τὸ ὁποῖον πραγματευόμεθα ζήτημα, νὰ ὀρίσωμεν καὶ κρίνωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου· διότι ἡ γέννησις «τοῦ ἀνθρώπου Χριστοῦ Ἰησοῦ» δὲν

ἐγένετο ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας. Αἱ Γραφαὶ σαφῶς καὶ ὠρισμενῶς καταδεικνύουσιν : (1) ὅτι ὁ Κύριος ἐξέλεξε διὰ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ ἁγίαν γυναῖκα, «εὐλογημένην ἐν γυναιξί,» ἥτις «εὗρε χάριν παρὰ Θεῶ» (Λουκ. α' 28, 30, 42) : (2) ὅτι ἡ Μαρία ἦτο γυνὴ πλήρης πίστεως καὶ χαρᾶς τοῦ Κυρίου, ὅπως χρησιμεύσῃ ὄργανον ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ σχεδίου αὐτοῦ : καὶ (3), μὴ φοβηθεῖσα τὸ ὄνειδος ἐκ μέρους τοῦ Ἰωσήφ ἢ τοῦ κόσμου, ἔζησε χαίρουσα ἐν τῷ Θεῷ, καὶ λέγουσα, «Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτηρὶ μου» (Λουκ α' 45—47). Τοιοῦτοτρόπως βλέπομεν ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ, ἀντὶ τὰ ἀντιπράττει εἰς τὴν τελείαν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν, ἀπεναντίας συνήργει μάλιστα πρὸς τὸ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα.

Ἐκ τούτων, ὅθεν, ἔπεται ὅτι τὸ μόνον κώλυμα πρὸς γέννησιν τελείου ἀνθρώπου, ἐξ ἀτελοῦς, ἐλαττωματικῆς, ἀλλὰ καλοδιαθέτου μητρὸς, εἶναι ἡ ἔλλειψις τελείου πατρὸς πρὸς προμήθειαν τελείου σπερματοζώου. Ἐντεῦθεν δὲ καταφαίνεται ἡ λογικὴ ἀλληλουχία τῆς διδασκαλίας τῶν Γραφῶν, καθ' ἣν, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Ἰησοῦ, τελεία ζωὴ (οὐχὶ ἐκ τῆς Ἀδαμιαίας πηγῆς ἀπορρέουσα) μετεφέρθη διὰ θείας δυνάμεως ἀπὸ προὔπαρχουσάν τινα κατάστασιν, εἰς τὴν ἐμβρυώδη ἀνθρωπίνην κατάστασιν, ὥστε τὸ γεννηθὲν ἦν «ἅγιον» (ἄγνόν, καθαρὸν, καὶ τέλειον), καίτοι ἐξ ἀτελοῦς μητρὸς. (Λουκ. α' 35). Ὅτι δὲ ὁ Ἰησοῦς διειτέλει οὕτως ἀμόλυντος καὶ ἀνεπηρέαστος ἐκ τῶν ἀτελειῶν, διανοητικῶν, ἠθικῶν, ἢ φυσικῶν — τῶν ὁποίων ἡ μήτηρ αὐτοῦ συμμετεῖχεν ἀπὸ κοινοῦ μεθ' ὄλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἶναι ἀπολύτως λογικόν, καὶ, ὡς πρὸ ὀλίγου εἶδομεν, ἐν πλήρει συμφωνίᾳ, οὐχὶ μόνον πρὸς τὰς Γραφάς, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ πρὸς τὰς τελευταίας Ἐπιστημονικὰς ἀνακαλύψεις καὶ πορίσματα.

Ἐτερόν τι γεγονός, τὸ ὁποῖον οἱ ἐπιστήμονες δασχυρίζονται, καὶ τὸ ὁποῖον φαίνεται συμπίπτει πρὸς τὴν μαρτυρίαν τῶν Γραφῶν, εἶναι ὅτι, καίτοι ἡ ζωὴ ἢ ἡ ὑπόστασις προέρχεται ἐκ τοῦ πατρὸς, τὸ σχῆμα καὶ ἡ φύσις λαμβάνονται ἐκ

τῆς μητρὸς. Αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀποδείξεις τούτου εἶναι μᾶλλον δυσνόητοι καὶ ἐλάχιστα εὐκατάληπτοι ὑπὸ τῶν συνήθους διανοητικῆς ἀναπτύξεως ἀνθρώπων. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ Θεὸς οὐχὶ μόνον διεχώρισε πανσόφως τὰ διάφορα εἶδη ἢ φύσεις, ἀλλ' ὡσαύτως περιώρισε ταῦτα ἐν μεγάλῳ μέτρῳ, ὥστε ταῦτα δὲν δύνανται νὰ ἀναμιχθῶσιν ἢ συγχωνευθῶσι πρὸς ἄλληλα, πέραν ὠρισμένου τινὸς ὁρίου, χωρὶς νὰ ἀπολέσωσιν τὰς δυνάμεις τῆς γονιμότητος. Κοινόν τι παράδειγμα τούτου εἶναι ὁ ἡμίονος, μικτογενὲς ζῶον, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ καὶ πολλαπλασιάσῃ τὸ εἶδός του.

Ἡ παλαιὰ πεποίθησις ὅτι τὸ τε σχῆμα καὶ ἡ φύσις παράγονται ἐκ τοῦ ἄρρενος, ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων φυσιοδιφῶν, οἵτινες ἤδη συμφωνοῦσιν ὅτι ἡ γυνὴ προμηθεύει εἰς τὸ ἔμβρυον ὄργανισμόν, ὡς ἐπίσης καὶ διατροφὴν — ἐνὶ λόγῳ προμηθεύει τὰ πάντα ἐκτὸς τοῦ ζωοσπέρματος, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἐκ τοῦ πατρὸς, τοῦ ζωοδότου. Λάβετε ὡς Γραφικὸν παράδειγμα τῶν προεκτεθέντων ἰσχυρισμῶν τὴν ἀκάτάλληλον ἔνωσιν μεταξὺ τῶν «θυγατέρων τῶν ἀνθρώπων» καὶ τῶν ἀγγέλων ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἐτήρησαν τὴν ἑαυτῶν ἀρχὴν ἢ κατάστασιν (Γένεσ. σί'. 2, 4. Ἰούδας 6. Β. Πέτρο. β'. 4). Οἱ ἄγγελοι οὗτοι, ὅποτε ἀνέλαβον ἀνθρώπινον σῶμα, ὄντες τέλειοι τὴν ζωικότητα, ἐγέννησαν τέκνα ἀσυγκρίτως ὑπέρτερα τοῦ τότε μεγάλως πεπτωκότος γένους τοῦ Ἀδάμ, κατὰ τὴν νοημοσύνην ἢ δξύνοιαν, ὡς ἐπίσης καὶ κατὰ τὰς ἄλλας φυσικὰς δυνάμεις, ὥστε ἐν τῇ Γραφῇ ἀναγράφεται ὅτι «οὔτοι ἦσαν ἄνδρες ὀνομαστοί». Οἱ θαυμαστοὶ οὔτοι ἄνθρωποι, ὅς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν, εἶχον γεννηθῆ ἀπὸ ἀτελεῖς θνητὰς μητέρας, ἀλλὰ προέλθει ἀπὸ ἰσχυροῦς καὶ ἀπαραβλάπτους πατέρας.

Τὸ θνητὸν Ἀδαμιαῖον γένος ἤθελεν ἀποκτήσει σκληροῦς κυρίου ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ὑπερόχων ἐκείνων Νεφιλεῖμ (Ἑβραϊσί, πεπτωκότες), καὶ οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἀνεγνωρίσθησαν παρὰ Θεοῦ, εἴτε διὰ δοκιμασίας πρὸς ζωὴν, εἴτε διὰ καταδίκης εἰς θάνατον. Ἦτο ἀληθῶς ἔλεος παρὰ Κυρίου τὸ ὅτι ὁ Θεὸς, μὴ διατάξας τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν, ἐξήλειψεν αὐτούς ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς διὰ τοῦ κατακλυσμοῦ, φεισ-

θεῖς τοῦ Νῶε καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ὡς νέας ἀπαρχῆς διὰ τὸ γένος, μετὰ τῆς παρατηρήσεως ὅτι «ὁ Νῶε ἦν τέλειος μεταξὺ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ», τὸ ὁποῖον ὑποδηλοῖ ὅτι ἡ πλειονότης τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀδὰμ εἶχον μεγάλως **μολυνθῆ** καὶ διαφθαρῆ, καὶ ἀποβῆ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον νέον τι γένος, διὰ τῆς μετὰ τῶν ἀγγέλων, ἐν μορφῇ ἀνθρώπων, ἐπιμιξίας. Λέγομεν νέον γένος, διότι ἡ νέα αὐτῶν ζωὴ καὶ δύναμις προήρχοντο ἀπὸ νέους πατέρας.

Τόσον μεγάλη εἶχεν ἀποβῆ ἡ φήμη τῶν «**Νεφιλεῖν**, αὐτῶν, ὥστε ὁ ἐξ αὐτῶν φόβος δύναται εἰσεῖ καὶ σήμερον νὰ εὐρεθῆ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον εὐκρινῶς εἰς αὐτὰς τὰς εἰδωλολατρικὰς μυθολογίας' ἑκατοντιάδας δὲ ἐτῶν μετὰ τὴν διὰ τοῦ κατακλυσμοῦ καταστροφὴν αὐτῶν, ἡ ψευδοῦς πληροφορία, ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν εἰσεῖ ἐζων, ἐπέφερε πανικὸν μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν, καίτοι οὗτοι διετελοῦν εἰς ἕξαμην συνεπεία τῶν νικῶν, ἅς εἶχον κερδίσει εἰς προσφάτους μάχας (Ἴδε Ἀριθ. ιγ'. 33, ιδ'. 36, 37). Ἀναμφιβόλως ὑπῆρχόν τινες μεγαλόσωμοι ἄνθρωποι εἰς Χαναάν, ὡς ἐξ ἄλλων μερῶν τῆς Γραφῆς ἀποδεικνύεται, ἀλλ' οὐδέποτε ἄλλοτε εἰμῆ εἰς τὴν «δυσημητικὴν αὐτὴν ἔκθεσιν περὶ τῆς Χαναάν» ὀνομάζονται οὗτοι **Νεφιλεῖν**.

Ἐτερόν τι παράδειγμα περὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης, καθ' ἣν ἡ ζωὴ (ζωικότης) προέρχεται ἐκ τοῦ πατρός, ὁ δὲ ὀργανισμὸς (ἡ φύσις) ἀπὸ τῆς μητρός, εὐρίσκεται εἰς τὸ γεγονός, καθ' ὃ ὁ Ἰεχωβά, ὢν Αὐτὸς θείας φύσεως, ἐγέννησεν υἱοὺς διαφόρων φύσεων. Διότι αὐτὸς εἶναι ὁ πατὴρ ἡ **ζωοδότης** τῶν ἀγγελικῆς φύσεως ἐκείνων υἱῶν (Ἰώβ β'. 1, λή. 7, Ἐβρ. β'. 9), ὡς ἐπίσης καὶ τῶν ἀνθρωπίνης φύσεως υἱῶν (Λουκ. γ'. 38) ὡς ἐπίσης καὶ τῶν νέων **κτισμάτων**, ἐκείνων δηλ. οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν θέλουσι γέινει κοινωνοὶ τῆς ἰδίας Αὐτοῦ θείας φύσεως (Β'. Πέτρο. α'. 4). Τὸ πνεῦμα ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἰεχωβά ἐνεργῆσαν ἐπὶ πνευματικῶν οὐσιῶν, παρήγαγε καὶ ἀνέπτυξεν ἀγγέλους' ἡ αὐτὴ ἐνέργεια ἢ τὸ αὐτὸ πνεῦμα, ἐνεργήσασα ἐπὶ γήινων οὐσιῶν παρήγαγεν ἄνθρωπον καὶ τὰ κατώτερα ζῶα (Γενεσ. β'. 7. Α'. Κορινθ. ιε'. 47). Ὅποτιαν δ' ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δώσῃ

ἡμῖν σαφεστέραν τινὰ ἀντίληψιν τῆς γενέσεως τῆς νέας κτίσεως εἰς τὴν θείαν φύσιν, παριστᾷ αὐτοὺς ὡς κυνηθέντας ἐκ τοῦ λόγου τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς Διαθήκης, τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸς τὸν Ἀβραάμ, καὶ ἡ ὁποία Διαθήκη ἐσυμβολίζετο διὰ γυναικός, τῆς Σάρρας, λέγων ἡμῖν ὅτι, ὡς ὁ Ἰσαὰκ ἦτο κληρονόμος τοῦ Ἀβραάμ, καὶ τέκνον τῆς ἐπαγγελίας (διὰ τῆς Σάρρας), οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὁμοίως τῷ Ἰσαὰκ, εἰμεθα τέκνα Θεοῦ, ὄντες τέκνα τῆς ἐπαγγελίας, ἢ Σάρρας — Διαθήκης. — Ἴδε Γαλάτ. δ . 23 — 31. Α΄. Πέτρ., α . 3, 23. Β . Πέτρ. α΄ . 4.

Ἡ αὐτὴ ἐπίσης ἀρχὴ ἐξεικονίζεται εἰς τὸ γεγονός ὅτι, εἰς τὴν τυπικὴν Ἰουδαϊκὴν οἰκονομίαν, τὴν πρὸ τοῦ Χριστιανικοῦ αἰῶνος, ἐν τέκνον ἐκληρονόμει εὐλογίας καὶ προνόμια παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀναλόγως τῆς εὐνοίας ἣν ἔχαιρε, καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως ἐξ ἧς κατήγετο ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Διακηρυττομένης οὕτω καὶ πάλιν τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ φύσις τῆς μητρὸς, τὰ δικαιώματα, προνόμια καὶ ἐλευθερίαι αὐτῆς, προσηριῶντο εἰς τὸ τέκνον, καίτοι οὐχὶ ἀναγκαίως καὶ τὰ τοῦ πατρὸς τοιαῦτα. — Ὅρα, Γένεσ. κα΄ . 10. Ἐξοδ. κα΄ . 4. Γαλάτ. δ΄ 30

Τὰ προεκτεθέντα ἐπιχειρήματα ἐπιρρωνύονται διὰ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἐγεννήθη ἐκ γυναικός. Τὸ ἐκ γυναικός γεννηθὲν «ἄγιον» μετέλαβεν ἐκ τῆς φύσεως τῆς γυναικός, τ. ἔ. ἔλαβεν ἀνθρώπινον φύσιν, «ἐκ τῆς γῆς, χοϊκὴν». Καίτοι δὲ διατηροῦν πᾶσαν τὴν ἀγνότητα καὶ τελειότητα τῆς προῦφισταμένης (πνευματικῆς) αὐτοῦ καταστάσεως, τὸ μεταφερθὲν αὐτὸ σπέρμα τῆς προῦπάρξεως (συμφώνως πρὸς τὸν ὑπὸ ἐξέτασιν αὐτὸν νόμον), μετέλαβεν ἐκ τῆς φύσεως τῆς μητρὸς καὶ «ἐγένετο σάρξ», διὰ τῆς ἐκ «γυναικός γεννήσεώς» του. Ἐν τούτοις, «ὁ καθαρὸς» καὶ ἀγνὸς δὲν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἀκαθάρτου γένους, ἀλλ΄ «ἐξῆλθε καὶ ἦκεν ἐκ τοῦ Θεοῦ», ἀνεπτύχθη δ΄ ἀπλῶς καὶ ἐτράφη ἐν τῇ Μαριάμ. — Ἰωάν η . 42. Γαλάτ. δ΄ . 4.

Ἐν πλήρει ἐπὶ πλέον ἀρμονία πρὸς τὴν ἰδίαν ἀρχὴν εἶναι καὶ τὸ ὅτι, καίτοι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ὑπερυψώθη ἕκτοτε εἰς τὴν θείαν φύσιν, καὶ δὲν εἶναι πλέον ἄνθρωπος, ἐν τούτοις αἱ Γραφαὶ διακηρύττουσι περὶ αὐτοῦ ὅτι θέλει

εἶσθαι ὁ ζωοδότης ἢ «πατὴρ» ἀπαξάπαντος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐνῶ, ἀφ' ἑτέρου, δεικνύεται ἐπίσης ὅτι τὸ ὑπὲρ τοῦ γένους ἔργον αὐτοῦ εἶναι νὰ ἐπαναδώσῃ τὴν τελειότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἣς ἀπώλεσθη διὰ πάντας μέσῳ τῆς ἁμαρτίας τοῦ Ἀδάμ. Οὕτως, ἐνῶ «ὁ πατὴρ» αὐτῶν ἢ ζωοδότης θέλει εἶσθαι ἐπὶ τοῦ θείου ἐπιπέδου, τὰ τέκνα αὐτοῦ θέλουσιν εἶσθαι ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐπιπέδου, γεγεννημένα ἐκ Διαθήκης ἀποκαταστάσεως, ἣς Διαθήκη ἐξεικονίζεται διὰ τῆς Χειτοῦρας, τῆς τρίτης γυναικὸς τοῦ Ἀβραάμ. Ἀναθεωροῦντες, λοιπόν, τὰ λεχθέντα ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν ζητήματός μας, κατανοοῦμεν ὅτι ἢ «ὑπερφυσική» γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, τελείου καὶ ἁμώμου, ἐξ ἀτελοῦς μητρός, δὲν ἐγένετο ἐνατίον τῆς συνήθους πορείας ἢ διεξαγωγῆς τῶν παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ διατεταγμένων, ἀλλ' ἐν πλήρει πρὸς ταῦτα ἁρμονία. Βλέπομεν ὅτι καὶ ὁ προπάτωρ Ἀδὰμ ὁμοίως ἐγεννήθη τέλειος, διότι ἐγεννήθη ἐκ Θεοῦ, καίτοι ἢ μήτηρ αὐτοῦ (ἢ γῆ) ἦτο εἰσέτι ἀτελής, ἐξαιρέσει μόνον τοῦ εἰδεκῶς παρασκευασθέντος κήπου τῆς Ἑδέμ. Ἡ διαβεβαίωσις λοιπὸν τῶν Γραφῶν, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἐκέκτητο προανθρωπένην ὑπαρξιν, τὸ ζωικόνστοιχεῖον τῆς ὁποίας μετηνέχθη εἰς τὴν κοιλίαν τῆς Παρθένου Μαρίας, καὶ ἐγεννήθη ἐξ αὐτῆς «ἅγιος», εἶναι δαψιλῆς διαβεβαίωσις ὅτι αὐτὸς ἦν, ὡς αἱ αὐταὶ Γραφαὶ διακηρύττουσιν, ὁσίος, ἄκακος, ἁμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν. Ἀκριβῶς δὲ τοιοῦτός τις «ἔπρεπεν ἡμῖν» ἢ ἦτο κατάλληλος διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς περιπτώσεώς μας — τοιοῦτος ὁποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ γείνη ἀποδεκτὸς ὑπὸ τῆς Δικαιοσύνης ὡς ἀντίλυτρον ἢ ἀπολυτρωτικὴ ἀξία ὑπὲρ ἡμῶν γενόμενος δ' ἀκολουθῶς. Ἀρχιερεὺς τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τὰ πρὸς τὸν Θεόν, θὰ ἠδύνατο νὰ αἰσθάνηται συμπάθειαν καὶ οἶκτιον πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πεφορτιομένους — ὡς λαβῶν πείραν τῶν ἀνθρωπίνων ἀσθενειῶν ἢ ἀδυναμιῶν, ὅποταν ἐξ ἄκρας αὐτοῦ εὐσπλαχνίας ἐβάστασε τὸς νόσους ἡμῶν. Ματθ. γ'. 16, 17. Ἑβρ ζ'. 26.

Μεταβαινομεν ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ εἶναι οὕτω χωρὶς ἁμαρτίας καὶ μ' ὄλον τοῦτο νὰ εἶναι «κατὰ πάντα ὅμοιος μὲ τοὺς ἀδελφούς».